

MEDJUGORJE HANGJA

2011. Május

Nr. 41

A Szűzanya 2011. április 25 -i üzenete

„Drága gyermekek! Ahogyan a természet az év legszebb színeit adja, úgy hívlak én is benneteket, hogy életetekkel tegyetek tanúságot és segítsetek másokat közeledni Szeplőtelen Szívemhez, hogy a Magasságbeli iránti szeretet lángja fakadjon szívükben. Veletek vagyok, és szüntelenül imádkozom értetek, hogy életetek a mennyország visszfénye legyen itt a földön. Köszönöm, hogy válaszoltatok hívásomra!”

*Forrás: Mária Béke
Királynője Szövetség*

Medjugorje, 2011. május 2. Mirjana által adott üzenet

„Drága gyermekek! Az Atyaisten küld engem, hogy megmutassam nektek az üdvösség útját, mert Ő, gyermekeim, megmenteni és nem elítélni szeretne benneteket. Ezért édesanyaként magam köré gyűjtelek titeket, mert anyai szeretetemmel segíteni szeretnék nektek, hogy megszabaduljatok a múlt szennyétől és újból és máshogyan kezdjétek el élni. Arra hívlak benneteket, hogy támadjatok fel Fiamban. Bűneitek meggyónása mellett mondjatok ellen mindannak, ami eltávolított benneteket Fiamtól és életeteket üressé és sikertelenné tette. Szívből mondjatok „igen-t” az Atyának és induljatok el az üdvösség útján, amelyre a Szentlélek által hív benneteket. Köszönöm nektek. Különösen imádkozom a pásztorokért, hogy Isten segítsen nekik teljes szívvel mellettetek állni.”

A Szűzanya szeret bennünket és arra hív, hogy igaz világosság legyünk megtáradt világunkban

A Szűzanya látogatása és hosszú ideig tartó jelenléte fordulatot jelent az emberiség számára. Fordulatot, még pedig abban az értelemben, hogy jobbakká váljunk és döntsünk a jó mellett, hogy hagyjuk el a bűnt és fogadjuk el azokat az értékeket, melyeket Isten ad. A mai világ életvitelével nem jutunk messzire, mindent el fogunk veszíteni a sötétség és az önkielégülés mélységébe, mindenünk tönkre fog menni. Ezért azt mondom, hogy el kell fogadnunk a reménynek azt az útját, melyre a Szűzanya hív.

– **A Béke Királynője medjugorjei jelenéseinek harmincadik évfordulójához érkezünk. Ha számba vesszük a látnokokat, az éveket és a napokat, láthatjuk, hogy hatalmas számú Szűzanya-jelenésről van szó. Ivan, ha visszatekintünk milderre, logikus a kérdés: 1981-ben, a kezdetekkor gondolt-e arra, hogy mindez ilyen hosszú ideig fog tartani?**

– Őszintén mondom, sohasem gondoltam erre. A jelenések kezdete számomra meglepetés, sokk volt. Tizenhat évesen sohasem gondoltam arra, hogy a Szűza-

nya megjelenhet. Gyermekkoromban nagyon tartózkodó, szégyenlős, magamba zárkózó voltam. Nagyon kötődtem a szüleimhez, nem volt széles baráti köröm, sem nagyobb társaságom, és az iskolában is szerettem egyedül lenni. Nem nagyon szerettem olvasni, és tizenhat éves koromig nem is hallottam sem Lourdesről, sem Fatimáról, sem jelenésekről. Nem olvastam ilyen dolgokról és elképzelni sem tudtam, hogy ilyesmi megtörténhet, hogy a Szűzanya megjelenhet. Szüleim sem beszéltek róla, sőt hitoktatóim sem tettek említést arról, hogy valahol, valamikor a világban megjelent a Szűzanya. Sohasem hallottam erről. Így teljesen érthető, hogy amikor elkezdődtek a jelenések, sokkot kaptam. Miután az emberek elmesélték, hogy a jelenések Lourdes-ban tizennyolc napig tartottak, Fatimában néhány hónapig, mindig azt gondoltam, hogy ezek a jelenések sem tarthatnak sokáig. Jól emlékszem az első napokra, amikor a Jelenések hegyén voltunk. A helybéliek, akik velünk voltak, azt mondták nekünk, hogy kérdezzük meg a Szűzanyát, meddig marad velünk?! És ezekben az első napokban megkérdeztük, Ő pedig, nem tudom komolyan-e vagy csak viccelt velünk, azt mondta: „Már untatlak benneteket?” Álmodni sem merem soha arról, hogy ilyen hosszú időn át fog tartani ez a kegyelem.

– **Ha visszatekint a kegyelem éveire, mi a legfontosabb az Ön, a plébánia, a hívek, az egyház és végül az egész világ számára?**

– A gyümölcsök valóban bőségesek. A Szűzanya itt jó magot szór. Vajon ez a mag jó termőföldre hull-e? Mi hívek jól előkészítettük-e ezt a talajt, kiteptük-e a gázt, hogy a mag jó gyümölcsöt hozhasson? Ezt legelőször is magunknak mon-

dom, a mi plébánia közösségünknek, melyet a Szűzanya különös módon kiválasztott, hogy üzenhessen a világnak. A mi plébániánk óriási ajándékot kapott, ezért hatalmas a felelőssége a világban. Nem tudom, a plébánia közösség tudatában van-e ennek, nem tudom, hogy a plébánia hívei tudják-e, hogy a jelenések még mindig tartanak?! A gyümölcsökről szólva: a papi hivatásokról, lelki és fizikai gyógyulásokról, hisz lelki gyógyulás nélkül, nincs fizikai sem – azt mondanám, ha az emberiség meggyógyul, az emberek jellé válnak, élő világosság lesznek családjaikban, plébániáukon, imaközösségeket szerveznek, Szentségimádásokat tartanak – vannak-e ennél nagyobb gyümölcsök? Számomra a jelenések legnagyobb bizonyítéka a világ és az emberiség lelki megújulása, és ebből következik minden egyéb. Például amikor az ifjúsági találkozón láthatjuk a fiatalokat, a bennük lévő tüzet, azt, ahogyan imádkoznak, énekelnek, ahogyan az égre emelik ragyogó tekintetüket. Ekkor megértjük, hogy ők a béke nagykövetei a világban, hogy ők azok, akik elviszik szerte világba a Szűzanya béke üzenetét, ők az üzenetek apostolai. Apostol azonban csak az lehet, aki megéli az üzeneteket. De nemcsak a fiatalokat, hanem mindnyájunkat meghívott és küld a Szűzanya arra, hogy apostolok legyünk. A mi időnkben apostolnak lenni azt jelenti – így mondanám én –, hogy az emberek tömege és a szeretet folyama szüntelenül árad, és megállíthatatlanul hömpölyög, és ez a szeretet mossa szívünket. A Szűzanya szeret és hív bennünket, hogy igazi világosság legyünk megtáradt világunkban. Ne éljünk tévhitben, a Szűzanya is mondja nekünk: hagyjátok az állami és pártvezetőket, békét egyedül csak Isten adhat. Minden államférfinak a világban, minden hatalomnak,

kongresszusnak, szenátusnak, parlamentnek Isten adott hatalmat, hogy az emberek és az egész emberiség békéjének megteremtéséért dolgozzanak. Minden hatalom, mely Isten nélküli, anarchia, és mert nem fogadja el Isten alapelvét, ezért nem képes békét teremteni. Abban a békében hamar csalódnunk fogunk, melyet e világ kínál. Ezért az emberek a Szűzanya üzeneteiben látják az igazi békét. Ha figyelemmel kísérik a híreket a különböző médiákban, akkor tapasztalhatják, hogy nap, mint nap háborúkkal, békétlenségekkel, árvizekkel, családok felbomlásával, abortuszokkal bombáznak bennünket. Így az ember azt kérdezi: Istenem, hogy lehetséges ez ma, az ember ennyire keményszívűvé lett, ilyen rosszá vált? Vajon az ember valóban ilyen üressé lett, és nem ismeri fel, hogy mi a jó és mi nem jó? Ezért azt gondolom, hogy a Szűzanya látogatása és hosszú ideig tartó jelenléte fordulatot jelent az emberiség számára. Fordulatot, még pedig abban az értelemben, hogy jobbakká váljunk, és döntsünk a jó mellett, hogy hagyjuk el a bűnt, és fogadjuk el azokat az értékeket, melyeket Isten ad. A mai világ életvitelével nem jutunk messzire, mindent el fogunk veszíteni a sötétség és a kielégülés mélységébe, mindenünk tönkre fog menni. Ezért azt mondom, hogy el kell fogadnunk a reménynek azt az útját, melyre a Szűzanya hív.

– Ha most Önnel egy olyan ember beszélgetne, aki csak most hallott a Béke Királynője jelenéseiről, mit mondana, miről van itt szó?

– Minden nap van ilyen és ehhez hasonló találkozásom. Jönnek hozzám emberek, akik semmit sem tudnak erről az egésztől, nem is hívök, és sokan vannak olyanok, akik nem is katolikusok. Amikor ilyen emberekkel találkozom, először is barátkozom velük, vagyis szeretem látni, „hogyan lélegeznek”, milyen a hitük, mire vágnak. Később, fokozatosan, beszélek arról, ami itt történik, az üzenetekről és a meghívásról, melyet az Édesanya intéz hozzánk. Ha más vallású vagy hitetlen emberről van szó, akkor nem beszélhetek rögtön a Szűzanya üzeneteiről, mert az evangélium még ismer-

retlen a számukra. Őket máshogyan közelítem meg. Közel hozom hozzájuk az evangéliumot, Krisztust, Krisztus Anyját, mert máshogyan nem tudják megérteni az üzeneteket. És boldog vagyok, amikor az emberek máshogyan mennek el, mert megkapták azt, amire vágytak. A Szentlélek által leszállt rájuk Isten kegyelme, és nincs szebb dolog, mint mosolyt látni az arcukon. Az emberek, akik így érkeznek, a család, a mindennapi élet nehéz terheit hordozzák. Amikor beszélgetünk, azt látom, hogy a megtérés és a kegyelem megtapasztalását hajlandóak beépíteni családjaikba, és ez hatalmas érték. Nekünk senkire semmit nem szabad ráerőszakolnunk, a hitet sem, mely hatalmas ajándék. A hit és a béke ajándékának befogadására a saját érdekünkben meg kell nyitni szívünket.

Mi gyakran erőltetünk dolgokat, és pont az ellenkezőjét érzük el, mint amit szeretnénk, ezért nem szabad ezt tennünk. Ha jön egy zarándok – legyen hívő vagy hitetlen, katolikus vagy nem katolikus –, szeretettel kell odalépünk hozzá, el kell fogadnunk, és nem szabad elutasítanunk. Az elfogadással beteljesítjük az első feltételét annak, amit a Szűzanya kér. Drága gyermekek senki nem lehet elvetett, nekem mindenki egyformán fontos és értékes, nincs gazdag és szegény, nem nézem a bőre színét.

Szegénylösségem feloldódásának kezdete

– Említette, hogy gyermekként zárkózott és szegénylős volt. Ma Medjugorjében és a világ minden részén több ezer ember előtt tesz tanúságot az üzenetekről. Hogyan változott meg?

– A személyiségemből adódóan szegénylős és zárkózott voltam, szüleimmel és testvéreimmel éltem. És higgyék el, sohasem álltam ki a zarándokok elé, egészen 1988-ig, csak ezután kezdtem el beszélni a csoportoknak. Gyermekkoromban az ágy alá bújtam, amikor a zarándokok elkezdtek jönni a házunkhoz, és anyukámnak azt mondtam, nem fogok kijönni. 1986-87-ben voltam katonának, és egy évvel később kaptam először jugoszláv útlevelet (korábban nem adtak), és először utaztam el Amerikába, hogy meglátogassam a nagybátyámat, aki akkor már huszonhat éve ott élt. Chicagóban, ahová mentem, sokan tudtak Medjugorjéről, és már több imacsoprotot és béke központot alapítottak, és ott kezdődött el az én megnyílásom és tanúságtétele. Akkor kezdtem el beszélni az embereknek, a templomokban, imatálalkozásokon, és ez volt zárkózottságból való kilépésem ideje. Attól kezdve kezdtem el intenzíven járni imatálalkozókra, szinte a világ minden részén megfordul-

tam és több ezer hívő előtt beszéltem. A Szűzanya bátorított és azt mondta, hogy jobban meg kell nyílnom, többet kell adnom, mert az emberek nehézségeikkel, sebeikkel, betegségeikkel jönnek, és szükségük van a vigasztalás szavaira. Ő vezetett engem, ahogyan a többi látnokot is. Ugyancsak beszélt nekem arról is, hogy az embereket bátorítani kell, és többet kell adni nekik. Így kezdtem el tanúságot tenni.

– A katonaidéről is beszélt, melyet Szlovéniában, Ljubljánában töltött. Nyomást gyakoroltak Önre?

– Ez valóban hatalmas meglepetés volt és sokk pozitív értelemben. A katonaságot Šentvidben, Ljubljana mellett töltöttem, ahová júniusban érkeztem. Addig azt mondhatom, hogy nem voltam gyakori utazó, Mostarban először akkor voltam, amikor vizsgálatra mentem.

Szolgálati helyemül először a szerbiai Kragujevacot jelölték ki, de hála a čitlukai katonai ügyosztályon dolgozók készségének, Szlovéniába küldtek. Abban az időben Szlovénia demokratikus volt, és az emberek, akiket az imént említettem, arra számítottak, hogy ott kevesebb problémám lesz. Amikor megérkeztem a kaszárnnyába következett a szokásos eljárás: hajvágás, egyenruha átvétele és minden egyéb, ami ilyenkor szokás. Nem volt semmilyen problémám, nem gyakoroltak rám nyomást – valószínűleg a katonatársaim nem sokat tudtak rólam, ezzel szemben a feletteseim igen, tehát nem voltam kiteve semmilyen provokációnak. Volt néhány beszélgetés a parancsnoksággal, a főnökséggel, de ebből semmiféle kellemetlenségem nem adódott. Részt vettem egy három hónapos kiképzésen, és Josip Jeličić hadnagy a Split melletti Mučból megbízott, hogy legyek az írnoka. A katonaidőm többi idejét írnokként töltöttem, így volt lehetőségem minden nap kimenni a városba, és minden délután egyedül voltam a hivatalban, és volt lehetőségem felkészülni a jelenésre. Természetesen, a katonaság első napjaiban nem volt jelenésem, de erre a Szűzanya már korábban felkészített. E pár nap alatt a Szűzanya a szívemben beszélt.

A mennyország visszfénye a földön

„Drága gyermekek! Ahogyan a természet az év legszebb színeit adja, úgy hívlak én is benneteket, hogy életetekkel tegyetek tanúságot és segítsetek másokat közeledni Szeplőtelen Szívemhez, hogy a Magasságbeli iránti szeretet lángja fakadjon szívükben. Veletek vagyok, és szüntelenül imádkozom értetek, hogy életetek a mennyország visszfénye legyen itt a földön. Köszönöm, hogy válaszoltatok hívásomra!”

2011. április 25-i üzenet

Láthatjuk, hogy a Szűzanya édesanyai szavaival arra hív, hogy intenzívebben és erőteljesebben éljük meg a jelen időt. A nagybőjtben, a múlt havi üzenetben új életre, megtérésre hívott és arra, hogy mondjuk ki Igenünket Istennek. Ő, mint Édesanyánk folytatja velünk megkezdett útját és ebben az üzenetében arra hív, hogy figyeljünk a természetre, mely új életre ébred, így mi is a legjobbat adjuk önmagunkból. A természet és minden teremtmény segítségünkre szeretne lenni a Teremtő Isten felé vezető úton. A Szűzanya több üzenetében említi a természetet, hogy általa

az Istenre való nyitottságra buzdítson bennünket.

„... Drága gyermekek... Látjátok, hogyan nyiladozik a természet, életet ad és gyümölcsöt, ezért így hívlak én is benneteket az Istennel való életre és a neki való teljes önátadásra... Menjetek ki a természetbe és nézzétek hogyan ébred a természet és segítségetekre lesz abban, hogy megnyissátok szíveteket a Teremtő Isten szeretete felé... Drága gyermekek! Ma arra hívlak benneteket, hogy menjetek a természetbe, mert ott találkozni fogtok a Teremtő Istennel... Ma is arra hívlak benneteket, hogy a természet színeiben dicsőítsétek a Teremtő Istent. Ő szól hozzátok a legkisebb virág által is, szépségéről és szeretetének mélységéről, mellyel megteremtett benneteket... Fedezétek fel a természetben a békét és a Teremtő Istenre fogtok rátalálni, akinek hálát adhattok minden teremtményért és így szívetekben örömmre találtok... Örüljete velem ebben a kora nyári időben, amikor ébred a természet és szívetek a változásra vágyik... Ma is arra hívlak benneteket, hogy szívetekben adjatok hálát Istennek minden kegyelemért, me-

lyet a természet jelei és színei által ad nektek.”

Szűz Mária új szemléletmódra szeretné megnyitni szemünket, mely a teremtményekben képes meglátni Isten mindenható kezét és szeretetét. Minden teremtmény Istenről beszél. Minden virág, minden gyümölcs, a természet szépsége és színei, a nap és az eső, a hó és a jég, a világosság és a sötétség, a természet minden törvénye és minden emberi lény nem más, mint Isten hozzánk szóló szava. Assisi Szent Ferenc különösen is tanítónk lehet a teremtményekkel való kapcsolatunkban. Szent Ferenc a teremtett világban felfedezi az értéket, melyet tisztelni kell. A teremtményekben Isten szépségét és fönségét látja megnyilvánulni. Bármit észlel a teremtményekben, a Teremtőre emlékeztetik. Elragadtatva ujjong Isten kezének művei előtt. Minden teremtményt testvérnek és nővérnek nevez, arra gondolva, hogy mindannyian Istentől származunk. Ez különös módon nyilvánul meg a Naphimnuszban, mely tekintetünket az anyagi teremtmények rendjére és szépségére irányítja, úgy, hogy mindaz, ami az életben abszurdnak és kínosnak tűnik - a szenvedés és a halál is - átlényegül.

Szent Ferenc akkor énekl el a Naphimnuszt, amikor már súlyos beteg és vak. Átéli a lélek sötét éjszakáját, a szenvedéstől és a könnyektől megtisztulva új, átlényegült látásmóddal szemléli a világot és Urát, akit életével dicsér és magasztal.

Átlényegült tekintetével felfedezi a világot, mely tele van csodával, tisztelettel és figyelemmel. Minden teremtmény az emberekkel együtt ugyanabban az atyai házban él és Ferenc bennük felismeri a Teremtő Atyát, aki szeretetből mindent jónak teremtett.

Felfedezni a Teremtő Istent és hinni a létezésében csak az első lépést jelenti lelki utunkon. A következő lépés a Teremtő Isten dicsérete. Mindaz, amit Isten teremtett csak azért létezik, mert Isten így akarta az ő örök bölcsességében és szeretetében. A Teremtő Istenben való hit

ösztönözni szeretne bennünket a hálára és a dicsőítésre. Az emberi szívben, mely hisz, dicsőíti és magasztalja Istent, béke és szeretet lakozik. Mária Széplőtelen Szíve tud megtanítani bennünket arra, hogyan juthatunk el a békéhez és a szeretethez. Ezért ebben az üzenetében kifejezi azon vágyát, hogy a természet szépsége és színei legyenek lépcsőfokok, melyek elvezetnek bennünket Széplőtelen Szívéhez, melyben szüntelenül ég a Magasságbeli iránti szeretet lángja.

Mennyei Édesanyánk Széplőtelen és Legtisztább Szíve, mely telve van Istennel, szeretne elvezetni bennünket Istenhez, hogy mi magunk is megtapasztaljuk Isten szeretetének nagyságát és szépségét. Mária Szívéből jött a világ Üdvözítője és az ő Széplőtelen Szívében maradt és marad mindörökre. Szűz Mária azt szeretné, hogy életünk tanúságtétel és a mennyország visszfénye, Isten jelenlétének és az Isteni életnek kifejeződése legyen. Eudes Szent János mondja: „A Legszentebb Szűz Szíve igazi földi mennyország volt, melyben nem voltak háborúk, sem nyugtalanság, sem rendetlenség, csak béke, nyugalom és csodálatos rend. E magasztos Királynő Szíve Isten szépségétől áthatott.” Ajánljuk mi

is életünket, családjunkat és szívünket Mária Széplőtelen Szívének és kérjük, hogy járjon közbe értünk, hogy életünk a földön napról napra a mennyország visszfényévé válhasson.

Eudes Szent János imája

Ó, szívem Királynője, felajánlom és Neked szentelem szegény szívemet és buzgón kérlek, hogy a Te jóságos Szívedért, az Istentől kapott hatalmad által semmisíts meg bennem mindent, ami elszomorítja Fiadat. Szilárdíts meg szívemben Jézus és a Te Szíved országát. E két csodálatos szív szüntelenül és örökké uralkodjanak bennem. Ó magasztos és csodálatos Szűzanya felajánlom és Neked szentelem testemet, lelkemet, egész lényemet, minden testi és lelki képességet, életemet és örökkévalóságomat. Ezzel szeretném Neked mindörökre kifejezni irántad való tiszteletemet. Úrnőm, hatalmaddal, melyet Isten adott neked végy birtokodba és teljesen egyess magadban, hogy egészen Jézusé lehessenek. Ámen.

Ljubo Kurtovic
fordította: Sarnyai Andrea

Medjugorje

- a béke szigete

Égi hatalom segíthet-e akkor, ha a földi a rombolásra esküdött? A boszniai Medjugorje arról mesél a kétkedőknek, hogy a legnagyobb rettenetben is van remény. Az is igaz lehet persze, hogy a zarándokok kemény valutáját néhány kilométerrel arrébb puszkagolyóra cserélik vendéglátóik. Őt esztendővel ezelőtt jártam először Boszniában. Már és még javában folyt a háború, épp szétlőtték Dubrovnik mesés szép központját, a Csontváry által megfestett mostari híd beleroskadt a Neretvába, Szarajevó ostroma megkezdődött. Falvakért folyt a küzdelem, ma szerbek, holnap horvátok vagy muzulmánok ellenőriztek egy-egy dombot, szabadcsapatok garázdálkodtak mindenfele. Olcsó volt az emberélet, az élelem pedig megfizethetetlenül drága. És Mostartól harminc kilométerre megláttam a csodát: emeletes nyugati turistabuszokkal, vásári csecsebecsékkel, vendéglővel és imádkozó zarándokokkal. Medjugorje kimaradt a háborúból. Egyetlen út maradt szabadon: a zarándok majdnem végigutazott a horvát Riviérán, aztán Dubrovnik előtt nem sokkal letért balra, és egy vékony aszfaltcsíkon beautózott mélyen Boszniába. Nem kértek tőle útlevelet, ENSZ-engedélyt, mindössze arra figyelmeztették, hogy ha muszáj megállnia, aknaveszély miatt ne lépjen le az útról. Aki letért, azt az első kanyar után marcona fegyveresek parancsolták vissza: csak Szűz Máriával találkozni volt szabad az idegennek. Az alig ötszáz lelkes falu pár tizenéves gyerekének először 1981 június 24-én jelent meg a Szűzanya. Azóta naponta jön. Aki megtudta tőle mind a tíz titkot, azzal már csak ritkán találkozik. Sokan akadtak, akik nem örültek a csodának: a helység plébánosát hosszú évekre bebörtönözték, a mostari püspök azóta is úgy véli, a faluban nem történik semmi különleges. (Az egyház különben is óvatos az új zarándokhelyekkel kapcsolatban, általában csak a jelenések lezárulása után vizsgálja meg, hogy valóban isteni eredetű-e a csoda.) A köznapi emberek jóval fogékonyabbak az újra: most már milliónyian vannak, akik úgy gondolják, oda kell menniük, hogy lássák a kegyelmi adományokról, gyógyulásokról, nagy megtérésekről elhíresült helyet. Tény, hogy a falu puszkalövés nélkül úszta meg a borzalmakat. Mindössze két bomba hullt le itt: az egyik a templom, a másik a szobor elé, de nem robbantak fel. A helyiek azt mondják: amikor a szerb pilóták felszálltak, hogy bombázzák a falut, azt kellett jelenteniük a központnak: nem látják a célpontot. A kétkedők már akkor is úgy vélték: a húszmárkás éjszakai szállás, a gipszmadonna, a kegytárgyak és a bécsi szelet árát pár kilométerrel arrébb golyóra cserélik - ebből finanszírozzák a háborút. Ha nem láttam volna, nem hinném: légkondicionált autóbuszaikból kiszálltak a boldog országokból érkezők, és rózsafüzért morzsolgatva mezítláb felmentek a sziklás, a Gellért-hegynél

jóval magasabb, meredekebb Krizsevácra. Aki csak azért indult útnak, hogy otthon elmondhassa, háborúban volt, az este beült egy sör és jó adag hús mellé, másnap vett valami szuvenírt, és hazament. Nem kevesen viszont kenyéren és vízen keresték, és találták meg lelkük békéjét. Manapság is egyre több zarándok érkezik. Március végén tizennyolc, magyarokkal tele autóbusz indult Medjugorjéba: budapesti értelmiségi, vidéki nyugdíjas és erdélyi magyar tartotta fontosnak, hogy találkozzon a csodával. A majd egész napos úton énekelnek, rózsafüzért mondanak: tisztába teszik a lelküket. Általában dél körül érkeznek meg, a jelenéseket előkészítő ima délután ötkor kezdődik a hatalmas templomban, amely minden nap zsúfolásig megtelik. Horvátul kezdik a rózsafüzért, az imák felétől ki-ki anyanyelvén folytatja a könyörgést - a rendezett Babel mégis egységes egésszé áll össze. Valamikor hat előtt van a néhány percig tartó jelenés, amelyet csak a kiválasztott, felcseperedett gyerekek láthatnak. Ilyenkor elhalkul a könyörgés, csak a templom körüli madarak csivitelnek a szokottnál hangosabban. Az üzenetekben semmi olyan nincs, amit az egyház eddig ne tanított volna - mondja Pacor István, aki programozó matematikusként dolgozik, de szüksége van egy másik, transzcendens szintre is. Háromszor járt Medjugorjében, és még sokszor szeretne eljutni oda. A március 25 -i üzenet így hangzott: „Drága gyermekek! Imádkozzatok, és jól használjátok ki ezt az időt, mert ez a kegyelem ideje. Veletek vagyok, és Istennél közbenjárok mindnyájatokért, hogy szívetek nyitott legyen Isten és Isten szeretete előtt. Kicsinyeim, szüntelenül imádkozzatok, addig imádkozzatok, amíg az imádság öröm lesz! Köszönöm, hogy engedelmeskedtetek a hívásomnak!” Az imára való buzdítás mellett még négy felhívás bukkan fel gyakran a jelenésekkor megfogalmazott kérésekben: az, hogy a zarándokok életének középpontjában a szentmise és a szentáldozás álljon; naponta olvassák a Szentírást; hetente kétszer kenyéren és vízen böjtöljenek; havonta gyónjanak. A magyar zarándokok általában három éjszakát töltenek a faluban, amely immár vendéglátásra rendezkedett be - fejenként tíz márkáért adnak ki egy komfortos szobát. Minden este szentmise van, délelőttönként a látnokok vagy a faluban letelepült vallási mozgalmak vezetői tartanak előadást, esetleg mindannyian végigjárják a Krizsevác és az első jelenés hegyének stációit. A Szűzanya azt mondta, hogy szükségünk van az áldozatra - önmagunk és mások érdekében. A gyerekek egyszer megkérdezték tőle, miért olyan szép. Azért, mert nagyon szeretek - jött a válasz. Isten kedvéért egyszerű a másik embert szeretni - vallja Pacor István is, aki megtapasztalta, hogy ha élete abba az irányba fejlődik, amerre a hite mutatja, akkor leegyszerűsödik a világ, és megszűnik minden boldogtalanságot okozó tényező. Medjugorje ma építkezik - a hit tüzletnek sem utolsó. Szerzetesrendek települnek oda, drog fiatalokat fogadnak, külön ipara fejlődött a kegytárgyaknak és a vendégfogadásnak. A nemzetiségi ellentététől feszült légkörű Bosznia még nem tudta eldönteni, merre induljon. Vége egy háborúnak, bármikor indulhat másik - béke csak ott van, ahol akarják és érdek nélkül hisznek benne.

Lukács Csaba Magyar Nemzet Magazin 2000. április 22.

Medjugorjei hírlevél

2011. március 15.

Drága medjugorjei gyermekeim, áldott legyen Jézus és Mária!

1. Március 2 -án Mirjánának megjelent Mária a Kék Keresztnél. A télies időjárás ellenére, kis tömeg gyűlt össze, akik hallgatták ezt az üzenetet:

„Kedves Gyermekeim! Anyai szívem nagyon szomorú, mert mikor Rátok nézek, azt látom, hogy az emberi dolgokat állandóan Isten dolgai elé helyezitek, és minden jelzés ellenére, amit tőlem kaptok, azt gondoljátok, hogy Fiam nélkül megállhatjátok helyeteket az életben. De ez nincs így! Nélküle örök kárhozatra vagytok ítélve. Ezért hívlak össze titeket, akik hajlandóak vagytok megnyitni szíveteket, akik készen álltok, hogy apostolaim legyetek, hogy segítsétek törekvésemet, azért, hogy Isten szeretetével a szívetekben példát mutassatok azoknak, akik ezt nem ismerik.

Adjon a böjtölés és az ima erőt ehhez a munkához és anyai áldásomat adom rátok, az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Köszönöm.”

Március 18-án Mirjánának szintén megjelent a Szentanya a Kék Keresztnél, mint ahogy minden évben. Ő a következő üzenetet adta:

„Kedves Gyermekeim! Veletek vagyok a legnagyobb szeretet nevében, a drága Isten nevében, aki Fiamon keresztül közelebb került hozzánk, és megmutatta valódi szeretetét. Szeretnék titeket az Isten útján vezetni. Szeretnék megtanítani benneteket a valódi szeretetre, hogy ti is azt lássátok meg másokban, amit ők meglátnak bennetek, hogy meglássátok a testvért másokban, ugyanúgy, ahogy ők meglátják a testvért bennetek. Ne féljete megnyitni nekem szíveiteket. Anyai szeretetemmel megmutatom nektek, hogy mit várok el tőletek, mit várok el az én apostolaimtól. Induljatok el velem. Köszönöm.”

Mirjana arról is beszámolt, hogy a Szűzanya minden jelenlévőt megáldott a jelenés végén, és azt is kérte, hogy imádkozzunk papjainkért. Aztán ezt mondta Mennyei Édesanyánk: „Újból szeretném hangsúlyozni, hogy velük

együtt győzedelmeskedni fogok.”

Hát nem ez a legfontosabb a világ jövőjét illetően?!

2. Egy jobb Nagyböjtért – Olaszországi tartózkodásom alatt, valami újat tapasztaltunk meg a Nagyböjt alatt hozott áldozatok vonatkozásában, és ezt meg szeretném osztani veletek. Családok és közösségek számára lehet ez példaértékű. Sassulo-ban az első étkezésünk alkalmával, egy tucat barát jelenlétében, azt javasoltam, hogy egyáltalán ne beszéljünk ételekről, hanem inkább olyan témákat hozzunk fel, amelyekkel könnyíteni tudunk lelkünkön és segít bennünket a növekedésben. Természetesen, szívünk arra vágyott, hogy Jézusról beszéljünk, arról hogy minek a megértésében volt segítségünkre mostanában, akár a Szentírás, akár életünk egy eseményén keresztül.

Az eredmény váratlan volt! Az étkezés végén nehéz volt felállnunk az asztaltól, mivel mindenki folytatni szeretne volna, és egyre mélyebben hatolni a témába, szívünk teljesen felvillanyozódott. Ugyanúgy, mint az Emmausi tanítványok esetében, Jézus jelenléte érezhető volt körülünkben, és azt szerettük volna mondani Neki: „Még maradj velünk!”

Mivel mindennapos szokássá vált, hogy minden elmélkedés nélkül ülünk le asztalunkhoz nap, mint nap, egyszerűen elég lenne az, hogy étkezés előtt elhatározzuk, hogy figyelünk minden Istentől kapott pillanat nagyszerűségére. Sokat beszélünk, minden jelentéktelen dologról, átmegy agyunkon, és ez már annyira könnyűvé válik, hogy sajnos gyakran megbántunk másokat.

Azonban, ez az együtt töltött idő,

csodálatos perceké válhat, amit másokkal megosztunk, ahol mindenki a másik szívéhez szól, ahová Isten csodálatos Királyságának a gyümölcseit szeretné elültetni.

Ha ezt az étkezést megelőző áldás közben tesszük, azt vesszük észre, hogy Isten azonnal megjelenik társaságunkban, – hisz mindig boldogan megy oda, ahová hívják – és az étkezés teljesen más jelleget ölt.

Egy horvát nagymamának az volt a szokása, hogy minden nap misére járt. Mikor hazaért, mindent megosztott a családjával, amit a paptól hallott. Egyik nap, a jelenések kezdetén, egészségügyi okok miatt nem tudott misére menni, de a családja elment. Mikor hazatértek megkérdezte, hogy miről prédikált Jozo atya, aki akkor a plébánia pásztorja volt. Nos, azon az estén az atya azt kérte a hívektől, hogy ígérjék meg Isten előtt, hogy azon az estén egy rossz, mások elleni szó sem fogja elhagyni ajkukat. Mikor ezt meghallotta a nagymama, így kiáltott fel: „De akkor miről fogunk beszélgetni?”

Míg a Földön volt, maga Jézus is dédelgette azt az időt, amit az együtt fogyasztott étkezés alatt tanítványaival töltött. Milyen csodálatos alkalom lehet az számunkra, hogy ezt az időt áldásos pillanatokká változtassuk, és nem olyan időszakká, amit felesleges szavakkal töltünk, és még kevésbé olyanná, amikor bűnt követünk el és Istent megbántjuk. Jézus becsüli azoknak a törekvését, akik ezt kérik tőle: „Isten, használd engem étkezés alatt is, hogy a Te dicsőségedet szolgáljam!”

3. Japán tragédiája. Mindenkit sokkoltak a Japánból érkező képek és tudósítások. Távol álljon tőlem az, hogy kommentáljam az eseményeket, csak Gospa szavaira szeretnék emlékeztetni mindenkit, amikor is elmondta nekünk, hogy milyen módon tudnánk elkerülni a természeti katasztrófákat. Isten, a mi Teremtőnk Édesanyja ezt mondja: „Csak imával és böjttel tudjátok megállítani és megelőzni a háborúkat...” De mi gyak-

ran megfélemedezünk ennek az üzenetnek a folytatásáról „... és felfüggeszteni a természet törvényeit.”

Valóban úgy tűnik, hogy a Föld kiált az emberiséget borító sötétség alól, mert ők Isten nélkül élnek. De a Miasszonyunk nemrég megint kijelentette, hogy Ő nem veszíti el a reményt. Nem Ő volt az, aki az „új idők”-ről beszélt egy olyan időszakról, amelynek eljövételét az Ő szíve türelmetlenül vár? A megpróbáltatások időszakát mi meg tudnánk könnyíteni és rövidíteni.

Sok emberrel találkoztam, akik az Ő útmutatása szerint kezdtek el böjtölni, de közben abbahagyták, mert a csata előtt elragadta őket a gyengeség, vagy valami más erő. Nem, nekünk ki kell tartanuk, mert nagy a tét, amit kockáztatunk! Túl sok testvérünknek van, akik még nem ismerik Istent, és szüksége a mi áldozatunkra és hűségünkre! Szűzanyánk még számos üzenetet tartogat nekünk, és ma ezt mondja: „Én majd megmutatom nektek, hogy mit várok el tőletek, hogy mit várok el apostolaimtól”. Kapaszkodjunk Belé, mert Ő meg tudja mutatni nekünk, hogy milyen szerepet szán nekünk, a megpróbáltatások idején. Ő nagyon számít ránk!

Valójában, mi is nagyon sokat tehetünk, hogy segítsünk a katasztrófa áldozatain.

- Azoknak, akik meghaltak, celebrálhatunk egy misét lelkük üdvösségéért.

Ez egy nagyszerű cselekedet, amit embertársunkért teszünk.

- Azokért, akik túléltek, de mindenüket elvesztették, és azokért, akik megsérültek, és azokért, akik félnek a következőkért, imádkozhatunk és böjtölhetünk teljes szívünkkel. Elküldhetjük nekik örangyalunkat, hogy segítsék őket és vigaszt nyújtsanak nekik. Számukra ez egy nagy segítség lesz, egyenesen a Mennyből, hisz az emberi segítségnek korlátai vannak.

4. Március 19. Szent József ünnepe

Soha senki nem bánta meg azt, hogy Szent Józsefet választotta családjának védőszentjéül, és legjobb barátjául. Ő Isten Fiának nevelő apja, és ő az, aki gondoskodik lelki szükségleteinkről. Ne hagyjuk őt munka nélkül! Itt Medjugorjében az ő segítsége érezhető, minden alkalommal, amikor hozzá fordulunk. Bajban lévő családok kapnak tőle segítséget, amikor kéri. Soha nem késő elimádkozni a hozzá szóló litániát, hiszen ő minden nap a mi érdekünkben munkálkodik!

Legdrágább Gospa, ma, jobban, mint bármikor, hívunk Téged! Soha ne fáradj bele a mi formálásunkba! Mi, megmászhatatlanul, a Te Fiadat szeretnénk első helyre tenni életünkben!

Emmanuel Növé +

Medjugorjei hírlevél

2011. április

Kedves Medjugorjei Gyermekeim, áldott legyen Jézus és Mária!

1. 2011 április 2 -án Mirjánának megjelent a Szűzanya a Kék Keresztnél egy nagy tömeg jelenlétében, akik Podbrodo-ból érkeztek. A jelenés után a következő üzenetet osztotta meg velünk:

„Drága Gyermekeim! Anyai szeretettel szeretném kinyitni szíveiteket és az Atyával való egységre tanítani benneteket. Hogy ezt elfogadjátok, meg kell azt értenetek, hogy fontosak vagytok Isten számára és Ő mindenkit egyenként magához szeretne hívni. Meg kell érteneetek, hogy az ima a gyermek és az Atya közötti párbeszéd kifejezése és azt is, hogy az Isten és az embertársaid iránti szeretet az egyedüli út, amelyen el kell indulnotok. A szeretet az, kedves Gyermekeim, amelynek nincsenek határai. A szeretet az, amely az igazságból ered és megvilágítja utatok célját. Kövessetek gyermekeim, hogy mások is, azáltal hogy bennetek felismerik az igazságot és a szeretetet, kövessenek benneteket. Köszönöm.”

Áldott Édesanyánk felkért bennünket, hogy még egy imát mondjunk el pásztorainkért. Ezt mondta: „Ők különleges helyet foglalnak el szívemben, ők képviselik Fiamat.”

2. Nemrég érkeztem meg, sok csodával feltöltődve, hosszú délkelet-ázsiai utamról. Íme, néhány ezek közül: Malajziában Kota Kinabalu-ban, miközben a tömeggel együtt imádkoztunk az Isteni Irgalom kápolnában, az egyik résztvevő, aki előtte nagyon rosszul, csak elmosódva látott, hirtelen elkezdett tisz-

tán látni, és látása a nap folyamán egyre jobb lett. Köszönjük Jézus!

Ugyancsak Malajziában, Kuchingban, egyik barátunkhoz, Máriához odament egy férfi, egy aggódó édesapa és elmondta, hogy koraszülött gyermekére egy nagyon kockázatos műtét vár, mivel víz képződött az agyában. Mária elhatározta, hogy imádkozni fog a gyermekért, és az imához rózsaszirmokat vitt magával, amelyeket Szűzanyánk áldott meg Medjugorjében. A szülők anglikánok, és elfogadták az imát. Mária elmondta az apának, hogy tegye a rózsaszirmokat a gyermek fejére, és mondjon el egy Hiszekegyet, amelyet ő is ismert. A következő napon, amikor a műtét lett volna, el kellett halasztani azt, mert a folyadék teljesen eltűnt. A sebész nem tudott magyarázatot adni a változásra. Köszönjük Mária!

Indonéziában, Jakartában egy házaspár jött hallgatni Medjugorje-i üzeneteket, akik magukkal hozták lányukat is. Mikor azt magyaráztam, hogy a Sátán, hogyan szedi rá az embereket ravszer trükkjeivel, okkult praktikákkal, jótékonyan amuletteket, és már szerencsét hozó tárgyakat ajánlván fel nekik, a fiatal lány beismerte, hogy ő is kapott ilyen „ajándékot”. Ezt a nyaka körül viselte. Ezt a tárgyat egy olyan embertől kapta, aki azt tanácsolta neki, hogy az csak akkor hoz majd szerencsét, ha azt soha nem veszi le, mert ha leveszi, az bizony balszerencsét hoz majd rá. Miután hallották előadásomat, szülei ragaszkodtak, hogy levegye. Először a lány elkezdett sírni, mert nagyon félt, de aztán kelleetlenül átadta a jelenlévő lelkésznek. Még ugyanazon az estén hálásan köszönte meg szüleinek, hogy segítettek neki, hogy meghozza ezt a dön-

tést. Ugyanis, mióta megszabadult a tárgytól, hatalmas belső békét érez, amit még eddig soha sem. Az egész teste megszabadult attól az erős nyomástól, amelyet az egész gerincében és fejében érzett. Most hallatlan nagy örömet érez és közelebb került Jézushoz. A félelem eltűnt. Köszönjük Jézus!

Kínában több katolikus árvaházat is meglátogattam, de az egyik észak-kínai árvaház látogatásakor különösen megrendültem. Ott minden apáca nagyon fiatal. Tulajdonképpen, ugyanannyi jelölt van, mint ahány nővér. Az ő munkájuk abból áll, hogy a magukra hagyott gyerekekről gondoskodnak. A kínai törvények értelmében, minden családnak csak egy gyermeke lehet, vagy nagyon ritka esetben kettő, ezért ha egy gyerek valamilyen fogyatékkal jön a világra, a család egy másik gyermeket szeretne, ezért a fogyatékos csecsemőt névtelenül az árvaház ajtaja előtt hagyják. Sok közülük hatalmas fájdalmakat él át, ezért nem nehéz bennük az ártatlan, megfeszített Jézus arcát meglátni.

Mivel nagypéntekhez közeledünk, köszönöm Istennek, hogy megmutatta nekem Fiát szenvedései közepette, és annak a misszióknak a nagyszerűségét, amelyet azok a nővérek végeznek, akik Róla gondoskodnak oly sok szeretettel és odaadással. Tudjuk, hogy mennyire értékes az a szenvedés, amelyet az Atyának ajánlunk fel, beleértve Krisztus szenvedését is. Az ő szenvedéseik olyanok, mint egy állandó szentmise. Egy olyan társadalomban, ahol az embert nem a lelkének dimenziójában értékelik, hanem aszerint, hogy mennyi hasznot tud hozni földi mérték szerint, ezek a nővérek fényes jelei annak a fényes napnak, amely majd megvilágítja egész Kínát. A nagyhét alatt, ösztönözön minket az ő példájuk, és támogassuk őket imáinkkal! Egy nap, mikor majd Isten örök fénye világít meg mindent, meglátjuk majd, hogy kik voltak a legcsodálatosabb teremtmények a földön, és milyen nagy tisztelettel tartozunk ezeknek a kis embereknek, akiket a világ utált és elutasított.

3. Ő él! Ő valóságos!

Szingapúrban, meglátogattam az egyik barátomat, akit Medjugorjából ismerek, Michael Lim atyát. Őt múlt hónapban szentelték pappá. Megosztotta velem gyönyörű bizonyágtételét. Az atya buddhistának született, nem tudott semmit a mi hitünkről, és nem is akart a keresztényekhez közel kerülni. Nővére, Violet, kamaszkora óta nagyon súlyos betegségben szenvedett. Nagyon sok fájdalmas műtéten esett át, sőt az egyik során majdnem meg is halt. Állapota egyre súlyosbodott. Mivel kerekesszékhöz volt kötve, családja rendkívül bánatos volt és tehetetlennek érezték magukat.

1995 júniusában Rose, az egyik katolikus ismerőse, azt tanácsolta Michael-nek, hogy vigye el testvérét egy katolikus templomba, ahol egy pap karizmatikus-gyógyító istentiszteletet tartott. Michael szkeptikus volt, de hajlandó volt bármit megtenni nővééréért. Erről így beszélt: „Az emberek lengették karjaikat, vagy kezüket egymás vállára tették, és úgy imádkoztak. Mindezt neveltségnek tartottam. Rose azt mondta, hogy imádkozzak Jézushoz, hogy küldje el a Szentlelket, a lelkészen keresztül, hogy meggyógyítsa nővéremet. Nem értettem, hogy Rose miről beszél. De közben beszéltem Jézushoz és azt

mondtam Neki: „Engedd, hogy nővérem járjon és hiszek benned.” Aztán a lelkész odajött hozzánk, imádkozott nővérem felett, és azt mondta neki, hogy álljon fel. Először nővérem elkezdett járni, aztán pedig futni. Az első dolog, ami ekkor eszembe jutott: Ő él! Jézus valóságos! Elkezdtem sírni. Attól a pillanattól fogva, mindent meg akartam tudni a katolicizmusról. Elolvastam a Bibliát kevesebb, mint 60 nap alatt.” Michael nem tudta letenni a Bibliát és minden nap több órát töltött olvasással, mint egy szomjas ember, aki végül rátalált az élő vízre, hogy szomját oltsa. Lelke vágyott az élő Istenre!

Természetesen a történetnek itt nincs vége. Ezután az egész család megkeresztelkedett és Michaelt 38 éves korában felvették a papi szemináriumba. Múlt hónapban március 25 -én Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepén szentelték pappá. Ezt mondta gyülekezete előtt: „35 évembe telt, hogy megtaláljam Istent. Nektek az a lehetőség, hogy Istent megismerjétek már születésetekkor megadatott, miért akarjátok ezt az ismeretet eldobni? Hallgassatok rám, és ne fecséreljétek el azt a tudást!”

Igen, Jézus él! Húsvétkor azt az örömet ünnepeljük, hogy ilyen Istenünk van, nem olyan, akit emberkéz alkotott, és aki képtelen arra, hogy megmentsen bennünket, hanem egy igazi élő Isten,

akinek a neve Szeretet! Az Ő neve Yes-hua, „Isten megmet”!

4. Boldog II. János Pál Pápa ünnepe! Az Istentiszteleti és Szentségi Fegyelmi Kongregáció határozata értelmében október 22 -e lesz Boldog II. János Pál ünnepe Rómában és Lengyelországban. Ez a nap püspökké szentelésnek évfordulója, és hat nappal előtte van október 16-án pápává választásának évfordulója is. Ugyanis 1978. október 16-án választották meg pápának.

Ne feledjük, hogy Ő, II. János Pál pápa volt az, aki megismertette velünk Fausztina nővért, az ő csodálatos üzeneteivel együtt. Az Isteni Irgalomért mondott Novena Nagypénteken kezdődik (2011. április 22-én) és a Húsvét utáni első vasárnapon ér véget, amely az Isteni Irgalmasság ünnepe (2011. május 1). Ne feledkezzetek meg róla! Ezen a különleges imádságon keresztül, amelyet Fausztinának diktált, Jézus nagyon nagy áldást ígért Fausztinának, és általa nekünk.

Legdrágább Gospa! A szeretet könnyörületességével osztoztál Fiaid szenvedésében, és a Feltámadás örömeiben. Kérünk, nyisd meg szíveinket Jézus szeretete előtt, hogy ezen a Húsvéton ne utasítsuk el Őt, amikor bekopogtat szívünk ajtaján, hanem bennünk igaz barátára találjon.

Emmanuel Nővér+

Hét jó tanács házaspároknak a lelkiéletről

A legtöbb házaspárnak nincs elképzelése arról, hogyan alakítson ki közös lelki életet. Általában nem is beszélgetnek lelki dolgokról. Egy felmérés szerint a házastársak e téren érzik magukat legtávolabb egymástól. Sokan egyetérténeknél a feleséggel, aki így fogalmaz: „Nem szoktunk lelki dolgokról beszélgetni, pedig mindketten mélyen hívő családból származunk.” Íme, néhány jó tanács azoknak, akik szeretnék közösen megélni hitüket, de nem tudják, hogyan fogjanak hozzá.

1. Ne várjunk gyökeres fordulatot!

A közös lelkiélet kialakulásához apró lépések vezetnek. Ritka, hogy egy házasságban, ahol egyáltalán nem beszélnek egymással hitbéli dolgokról, egyik napról a másikra erős, mély közös lelkiélet bontakozzék ki. A növényeket türelmesen kell gondozni ahhoz, hogy szép legyen a kert; ugyanilyen türelmes, gondos igyekezet szükséges a lelkiéletben történő közeledéshez. Az első lépés az, hogy elültetjük a lelki fejlődés magvait.

2. Imádkozunk a hitvesünkért!

Egyszerű dolog, könnyű elkezdeni, mégis sokan megfélemlenek róla. Nem órákig tartó imádságról van szó, csupán arról: naponta szánjunk időt rá, hogy házastársunkért és a kapcsolatunkért imádkozunk. „Gyakorold magad az istenfélelemben” – tanácsolta Pál Timóteusnak (1Tim 4,7). Ha megtanuljuk Isten kezébe tenni a kapcsolatunkat és naponta imádkozunk egymásért, szokásunkká válik. Imádkozunk mindazért, amire társunknak szüksége van, és keressük, mit kíván tőlünk az Úr, amivel

jobban szolgálhatunk hitvesünknek. Már ez az egyszerű napi ima is sokat jelent.

3. Imádkozunk közösen!

Ha házastársunk szívesen teszi, imádkozunk vele együtt naponta! Ha nem annyira nyitott, elég egy rövid fohász, például étkezésnél vagy más olyan pillanatban, amikor nem érzi annyira ijesztőnek. Egy házaspár úgy kezdte a napi közös imát, hogy a feleség mindössze ennyit mondott: „Uram, köszönöm, hogy táplálsz minket. Köszönöm a gyerekeket. Köszönöm a férjemet. Add, hogy mindig tiszteljünk téged! Ámen.” Ez hónapokon át így ment, mígnem egyszer a férj is megszólalt: „Hadd imádkozzam én is! – Uram, nem vagyok egy nagy imádkozó, de egyetértek a feleséggel, és köszönöm, hogy így szeret téged. Ámen.” Később a gyerekek is bekapcsolódtak. Egy év múlva már sokkal könnyebben ment a közös ima. Nagy igazság, hogy az együtt imádkozó házaspár együtt is marad.

4. Járjunk együtt templomba!

A közös lelkiülethez hozzátartozik a közös templomba járás. Sajnos akadnak házaspárok, akiknek ez nem jut osztályrészül: például valamelyikük dolgozik vagy nem hajlandó templomba menni. Érdemes imádkozni érte, és megragadni a kínálkozó lehetőséget. Egy férj például kikötötte, hogy havonta egyszer hajlandó elmenni a feleségével templomba. A feleség nem nyaggatta a többi három vasárnap, viszont a havi egy alkalmat – különlegesen finom ebéddel – emlékezetes eseményé varázsolta.

Nem telt bele egy év, s a férj majdnem minden vasárnap ott volt a templomban; ma pedig már a közösség aktív tagja.

5. Szánjunk rendszeresen időt a közös lelki elmélyülésre!

Ez egyetlen házaspár számára sem könnyű. Sok mindennel lehet próbálkozni közösen: lelki témájú beszélgetéssel, könyvvel, hanganyaggal, filmmel, videóval. Hosszú távon is működőképes lehet, ha kitűzzük, hogy hetente meghatározott időt ilyen céllal együtt töltünk. A lényeg, hogy egyezzünk meg valamiben, ami mindkettőnk számára megfelelő. Nem biztos, hogy rögtön megtaláljuk, mi az; ne keseredjünk el, és ne adjuk fel a kísérletezést!

6. Alakítsunk ki megerősítő, baráti kapcsolatokat más házaspárokkal!

Egy fiatal pár egyetlen olyan házaspárt ismert, akiknek a példáját szívesen követték volna házasságukban: egy háromgyermekes, idősebb házaspárt a templomból. Lelki irányításukat, vezetésüket akarták kérni, de – hogy alázatból el ne utasítsák a kérést – először csupán annyit kérdeztek, elmehetné-

nek-e hozzájuk, és feltehetnének-e néhány kérdést az Isten terve szerinti házasságról. A beszélgetés olyan jól sikerült, hogy a végén újabb alkalmat kértek... Így vált valóban lelki vezetőjükké az idősebb házaspár.

De a kortárs kapcsolatok is nagyon fontosak. Aki házaspárokból álló közösséghez csatlakozik, megtapasztalja, hogy ha nem is minden alkalommal a házasságról beszélgetnek, előbb-utóbb minden téma előkerül a saját családjában. Sokat lehet tanulni abból is, ahogyan más házaspárok megélik a kapcsolatukat.

7. Tegyük közös elhatározásokat!

Jó, ha vannak közös terveink, elhatározásaink. Vannak házaspárok, akik bizonyos időközönként külön töltenek egy fél napot pihenéssel, imádsággal, olvasással vagy kirándulással, majd összejönnek, és megbeszélik az eltelt órák élményeit. Mások évente egyszer közösen részt vesznek egy házasságról szóló lelkigyakorlaton vagy előadásorozaton. Azt is megtehetjük, hogy évente elolvasunk egy lelki – vagy házasságról szóló – könyvet, azután megbeszéljük. A lehetőségek korlátlanok.

A lelki fejlődéshez és közeledéshez – mint mindenhez – idő és elszánt kitartás szükséges. Amint az Írás mondja: „Amit az ember vet, azt is aratja” (Gal 6,8). Ne rövidítsük meg se magunkat, se egymást azzal, hogy elhanyagoljuk a lelki közeledést! Életünk végén nem az lesz a fontos, melyik nyugdíjpénztárhoz tartozunk, milyen a házunk, mennyi pénzünk van a bankban. Akkor csak az számít majd, milyen a kapcsolatunk Istennel és a szereteteinkkel. Miért ne kezdjünk hát mihamarabb az igazán fontos dolgokkal foglalkozni?

Forrás: cbn.com
(magyarkurir.hu)

Medjugorjei napló

Henri Boulad SJ

3. rész

Most pillantásuk egyetlen célpontban egyesül, a Szűzanya arcában, akinek mosolygását boldogságtól sugárzó arccal viszonozzák. A négy arc egyetlen arc harmóniájában mosolyog. Néha kinyitják ajkukat, mintegy nagy ámulatban, mély csodálattal. Most együtt imádkoznak négyesben ezzel a számunkra láthatatlan Jelenléttel együtt. Ugyancsak a másodperc törtrészig azonos időben, a Szűzanya érezhető vezetése alatt. Ez mintegy 15-20 másodpercig tart. A látókok szeme tágra van nyitva. Aztán újra ugyanabban a harmóniában négyesben a Miatyánk és a keresztség következik. A gyermekek felkelnek, a jelenésnek vége.

Én a kis JAKOV kedves arcockájára összpontosítottam a figyelmemet, mert amikor nagy, csodálkozó mozdulatot tett, egy halk örömkialtást is hallatott, és az utolsó másodpercek alatt ajkai a Jelenéssel folytatott hangtalan beszélgetésben mozogtak. Azzal beszélt, akire nézett. A hangok elnémulása, a gégeizmok nyugvása az eksztázis alatt ugyancsak tudományos kísérletek tárgya - a beszéd ugyanis folytatódik - mi körülállók észleljük a látókok ajakmozdulatait. Nem hallható beszélgetés folyik a velük szemben álló Valakivel.

Most hallom, hogy ez volt a legrövidebb az összes jelenés közül; meg kell mondanom, hogy kissé csalódtam a rövid tartam miatt. Bevallom, többet vártam, több külső jelet számunkra, kíváncsi tanúk számára... De miről tanúskodhatunk? Mielőtt még felfoghattam volna, hogy megkezdődött a jelenés, már vége is volt.

Visszamegyek a túlsúfolt templomhajóba és látom, hogy a gyermekek most

a tömeg felé fordított arccal letérdelnek a főoltárnál, hogy a hívőkkel együtt imádkozzák a rózsafüzért. Újra megállapítom, milyen nyerseks és erősek ezek a gyermekhangok; földközében élő parasztyerekek ezek, akik egészséges, természethez kötött és becsületos életet élnek. Hangjukat felveszem úti magnómra.

A rózsafüzér után kezdődik az ünnepélyes mise. Tizenöt pap celebrál együtt, és többhangú kórus kíséri a szentmiseáldozatot. Nagyon szép, méltóságteljes ez a szertartás! Az evangéliumot minden este az éppen jelenlevő zárandokpapok olvassák fel, akik csoportokat vezetnek Medjugorjéba, vagy a jelenések tanulmányozására jöttek el. Minthogy ezek a papok nagyon különböző nemzetiségűek és soknyelvűek, az evangéliumot minden este több nyelven hallhatjuk. Ez nagyon szép!

Segítek az áldoztatásnál, mert sokan járulnak hozzá; érzem a több mint ezer fős közösség bensőséges élményét. Nincs itt hamis hang: a hit a mi mennyei Atyánk valóságos jelenlétében komoly, egyöntetű, s az embereket egységben, harmóniában olvasztja össze. A mise után a papok megáldják a hívők magukkal hozott tárgyait, amelyeket az oltár elé tettek, és végezetül a nagy közösség még egyszer belekezd egy harmadik rózsafüzérbe a betegekért.

Most tudom meg: a Szűzanya megkérte a gyerekeket, hogy hacsak lehet, este fél tizenegykor legyenek ott a Krizevac-hegy csúcsán a nagy kereszt lábánál; ott ma másodszor is megjelenik előttük. Szerda van, magyarázzák nekem, ez fontos nap szokott lenni a falu számára. A múlt szerdán a jelenés húsz percig tartott. *Folytatás a következő számban...*